

Papp Attila Zsolt

AZ IF-SZIGETEK

Megjönni If-szigetről, csendben,
hajnal előtt érni partot –
akárhányadik változatban
mondod újra el kalandod,

vigyázz a belső tájra, vándor,
több dobásra már nincs remény:
ki egy romantikus regényből
kel útra éjnek idején,

azt ne ijessze meg, ha néha
feltűnik egy-egy If-sziget,
aki a nyílt vizekre tévedt,
annak senki sem integet,

hű vagy hűtlenné vált menyasszony,
barát, ellenség vagy isten,
nem lóghat ki a képkeretből,
többé nem maradhat itt sem,

és mégis maga írja sorsát,
de éppen ez benne a jó:
minden történet közepében
egy If-sziget található,

egy vadregényes, zárt erőd,
alagút, rács és golycskötél,
ahonnan minden út elindul,
ahová mindig visszatér,

és csak a változó díszletek
jelzik a helyet és a kort –
örökké bolygó Edmond Dantès,
várnak a szétszórt, tág terek
s rajtuk egy új szigetcsoport.

Kortárs, 2013/3.

■ Papp Attila Zsolt 1979-ben született Lugoson. Verset ír.

Horváth Adrienn

MŰSZTIKÓSZ

Eget bámul – nyitogat titkokat,
csudálkozik az almán: vér marad, ha harap,
fintorog, majd szelídebben, de ismét belémar.
Észreveszi – játszhat:

tenyerét pöttyözteti fényharmattal,
nem válik óvatossá –
hiába csillognak a szemekben körötte az utasok –,
mert figyel, az elillanó csudajelenés
üressé ne válják ereiben.

Ahogy kezének fejét mozgatja,
lásd így változik a minden:
faágak, vonatvezeték –
szemjátékkal suhanást fest az ablakra.

Majd ismét kifelé tör a bámulással:
birtokba vesz és raktároz –
mosolyával gúnyolódik a vakvágányon.

Fénybe grimaszol, zavarja a rendet,
apró pihegéssel a test-test közti csendet.
Körmön forog körbe, egyszer csak megáll,
ha megtartja a kar, mely a válladból indul tovább.

Aprókat pillant szemének pillája:
sugárral karcolva vásznat,
tejfehér játszóterét a pupillájában összefutó ereknek.

Elfáradt, most bambul –
előtte vargányát pingált, s örökké maradó pillangót.
Megérkezni és lenni az útnak csupán
indigókék-szomorú mézeskalács-lenyomata,
ezzel pöttyözik szánk szélét a morzsafogak.

De hiába, elfáradt, most inkább alszik, míg
felhőarcok vigyázzák az üvegkeretes kék neszek árnyékát.
Álmában mosolyog: nem érzi a terhet,
hogy a megváltás már ott kuporog a melleken.

Forrás, 2013/3.

■ Horváth Adrienn 1987-ben született Siófokon. Verset ír.